

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **V. H.**, zastoupena JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou se sídlem Bartošova 4, Brno, proti žalovanému: **Policie České republiky, Odbor cizinecké policie Brno, Přijímací středisko cizinců Zastávka,** se sídlem Havířská 514, Zastávka u Brna, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 8. 2010, č. j. 36 A 60/2010 – 45,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 8. 2010, č. j. 36 A 60/2010 – 45, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30. 8. 2010, č. j. 36A 60/2010 – 45, byla zamítnuta žaloba podaná žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastnímu ředitelství služby cizinecké policie Brno, Přijímací středisko cizinců Zastávka (dále jen „správní orgán“), jímž bylo podle § 124a ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) rozhodnuto o zajištění stěžovatelky za účelem správního vyhoštění z území České republiky. V odůvodnění rozsudku krajský soud vyhodnotil žalobní námitky jako nedůvodné. Napadené rozhodnutí podle jeho názoru obsahuje všechny náležitosti správního rozhodnutí. Stěžovatelka se v žalobě omezila pouze na obecné konstatování nepřezkoumatelnosti uvedeného rozhodnutí, neuvedla konkrétně, v čem správní orgán pochybil a v rozhodnutí popsaný skutkový stav nerozporovala. Pokud se týká námitky oprávněnosti zajistit cizince, v čemž spatřuje stěžovatelka překročení meze správního uvážení, dospěl krajský soud k závěru, že správní orgán se překročení těchto mezí nedopustil, ale naopak na daný skutkový stav správně aplikoval příslušné ustanovení

zákona. V otázce společného zajištění stěžovatelky s jejím synem se krajský soud shodl se správním orgánem v tom, že dítě bylo v zařízení pouze umístěno a nikoliv zajištěno. Napadeným správním rozhodnutím nebylo rovněž zasaženo do rodinného a soukromého života stěžovatelky, neboť I. K. není v rodném listě dítěte uveden jako otec, a proto její tvrzení o otcovství tohoto muže není věrohodně podloženo. Z časového sledu v době pobytu stěžovatelky na území České republiky od 28. 6. 2002 zcela jasně vyplývá, že se chová účelově, nerespektuje rozhodnutí nejen správních orgánů, ale ani soudu, a proto krajský soud neshledal v postupu správního orgánu a aplikaci § 124a zákona o pobytu cizinců žádné pochybení. Správní rozhodnutí je tedy zákonné, neporušuje žádný z předpisů, kterých se stěžovatelka v žalobě dovolává, ale naopak stěžovatelka v průběhu doby neumožnila správním orgánům i soudu některý z eventuelně uváděných případů ve vztahu k ní aplikovat.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatelka předně odmítla závěry krajského soudu. V žalobních bodech byla interpretace právní úpravy propojena s konkrétními okolnostmi příběhu stěžovatelky a nelze tedy tvrdit, že neuvedla, jakých porušení se správní orgán konkrétně dopustil. Na obecnost žaloby nelze usuzovat pouze z toho, že námitky, resp. argumentaci, lze použít u vícero žalobců. Ostatně krajský soud byl schopen na základě žalobních bodů případ stěžovatelky přezkoumat a rozhodnout. Nicméně stěžovatelka je přesvědčena, že nesprávně posoudil a interpretoval zákonné ustanovení, podle kterého byla stěžovatelka zajištěna, resp. nesprávně zhodnotil namítané porušení zásahu do základních práv a svobod, které zajištění způsobilo nejen stěžovatelce, ale i jejímu nezletilému dítěti. V žalobě stěžovatelka tvrdila, že správní orgán v jejím případě překročil meze správního uvážení, když měl k dispozici více alternativ a rozhodl o zajištění stěžovatelky a jejího dítěte. Do přijímacího střediska Zastávka přijela stěžovatelka se synem požádat o udělení mezinárodní ochrany a zajištění nebylo jedinou alternativou, kterou měl správní orgán k dispozici. Mohli být umístěni do přijímacího střediska a nikoliv omezeni na svobodě v zařízení, které se svou povahou blíží vězení. Správní orgán ale zvolil alternativu, která závažnějším způsobem zasáhla subjektivní veřejná práva stěžovatelky a její rodiny. Omezení osobní svobody nezletilého cizince je v rozporu s čl. 37 písm. b) Úmluvy o právech dítěte. Tyto stěžovatelčiny žalobní námitky krajský soud dostatečně nezhodnotil, když pouze uvedl, že dítě nebylo zajištěno a že se jedná pouze o ubytovaného. Takový ryze formalistický argument však není v souladu s mezinárodními závazky, kterými je Česká republika vázána. V této souvislosti stěžovatelka upozornila, že v rozsudku ve věci M. vs. Belgie ze dne 19. 1. 2010 (no. 41442/07) citovaném v žalobě byly nezletilé děti také de iure pouze ubytovány. Podobně nedostatečně se stěžovatelce jeví zhodnocení zásahu do rodinného života. I když I. K. není zapsán v rodném listu dítěte, žije trvale se stěžovatelkou rodinným životem a o zapsání svého otcovství se snaží. Navíc stěžovatelka je žadatelkou o udělení mezinárodní ochrany, a je tedy v současné době nevyhostitelná. Přesto stále i se svým synem setrvává v zajištění. Proto navrhla, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

Správní orgán ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na to, že stěžovatelka uvádí stejné důvody, které již uvedla v žalobě. Proto se plně odvolává na své vyjádření k žalobě a i nadále zastává názor, že zajištění stěžovatelky bylo v tomto konkrétním

případě plně v souladu s platnými zákony a že soukromý i rodinný život může stěžovatelka vést ve svém domovském státě, kde má své rodiče i svého prvorozeného syna.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 124a zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna za účelem správního vyhoštění zajistit cizince, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně nebo podal žádost o mezinárodní ochranu, jestliže již bylo o jeho vyhoštění pravomocně rozhodnuto nebo je řízení o správním vyhoštění zahájeno z důvodů podle § 119 odst. 1 písm. a) anebo § 119 odst. 1 písm. b) bodu 6 nebo 7.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že stěžovatelce bylo rozhodnutím ze dne 18. 5. 2008 uloženo správní vyhoštění na dobu 3 let. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 24. 5. 2008 a vykonatelné bylo od 17. 6. 2008. Poté dne 5. 12. 2008 vydal Obvodní soud pro Prahu 3 trestní příkaz sp. zn. 25T 67/2008, kterým byl stěžovatelce uložen úhrnný trest vyhostění z území České republiky o výměře 4 let. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 18. 12. 2008. Stěžovatelka žádné z těchto rozhodnutí nerespektovala, nadále pobývala na území České republiky nelegálně a dne 20. 2. 2009 požádala o udělení mezinárodní ochrany. Tato její žádost byla správním orgánem zamítnuta, stejně jako žaloba podaná proti tomuto rozhodnutí. Dne 26. 4. 2010 byl vydán výjezdní příkaz, který stěžovatelka opět nerespektovala a dne 30. 4. 2010 opět učinila prohlášení o mezinárodní ochraně (téhož dne nabyl také právní moci rozsudek Krajského soudu v Brně o zamítnutí žaloby). Následujícího dne bylo provedeno zajištění stěžovatelky za účelem vyhoštění podle vykonatelného rozhodnutí.

Stěžovatelka především důvodně vytýkala krajskému soudu, že označil žalobní body za nijak nekonkretizované, ale nakonec byl schopen na základě těchto bodů napadené správní rozhodnutí přezkoumat. Stěžovatelka totiž v žalobě namítala, že ze správního rozhodnutí žádným způsobem nevyplývá, které konkrétní podmínky zajištění byly v jejím případě splněny a že správní orgán pouze rekapituloval správní spis, a to ještě dosti nedostatečným způsobem, přičemž poukázala jak na příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců, tak i judikaturu. S takto formulovaným žalobním bodem se krajský soud vypořádal pouze obecným nic neříkajícím konstatováním, že správní rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti včetně řádného odůvodnění s vylíčením skutkového stavu věci a s citací příslušných právních předpisů, které byly aplikovány. Vzhledem k tomu, že stěžovatelkou formulovaný žalobní bod, v němž namítala nepřezkoumatelnost, nebyl absolutně obecný a neurčitý, měl krajský soud, domníval-li se, že není dostatečně konkrétní, možnost vyzvat stěžovatelku k jeho upřesnění. Podle názoru Nejvyššího správního soudu však formulace předmětného žalobního bodu je dostatečná k tomu, aby v jeho intencích krajský soud posoudil, zda je či není napadené správní rozhodnutí nepřezkoumatelné.

V kasační stížnosti stěžovatelka, stejně jako v žalobě, namítala, že správní orgán při rozhodování o jejím zajištění překročil meze správního uvážení, neboť měl k dispozici jiné alternativy jak postupovat. Také s touto žalobní námitkou se krajský soud vypořádal

zcela obecně, a tedy nepřezkoumatelným způsobem, když v podstatě pouze bez jakékoliv konkretizace a argumentace konstatoval, že po posouzení skutkového sestavu doloženého a prokázaného správním spisem se správní orgán nedopustil překročení správního uvážení. V této souvislosti lze zmínit rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 2. 2010, č. j. 22Ca 242/2009 - 36, který se otázkou zákonnosti postupu při zajištění cizince podle § 124a zákona o pobytu cizinců zabýval.

Jako nedůvodnou vyhodnotil Nejvyšší správní soud námitku stěžovatelky, že spolu s ní byl zajištěn i její roční syn. V daném případě krajský soud přezkoumával rozhodnutí správního orgánu ze dne 1. 5. 2010, kterým bylo rozhodnuto pouze o zajištění stěžovatelky a nikoliv jejího nezletilého dítěte, a proto důvodně dospěl k závěru, že tento zajištěn nebyl. Tímto rozhodnutím byl vymezen rozsah soudního přezkumu jak vyplývá z ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. a krajský soud neměl důvod se zabývat tím, v jaké právní pozici se nezletilé dítě nachází. Dovozuje-li stěžovatelka, že napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto i o zajištění jejího nezletilého syna, nemá tento závěr oporu ve výroku napadeného rozhodnutí. Stěžovatelka se v této souvislosti odvolávala na rozsudek ESLP ze dne 19. 1. 2010, *M. proti Belgii* (stížnost č. 41442/07) bez jakékoliv konkrétnější argumentace, a proto Nejvyšší správní soud nemůže vytýkat krajskému soudu, že na něj nijak nereagoval.

Rovněž jako nedůvodnou posoudil Nejvyšší správní soud i poslední stížní námitku týkající se tvrzeného zásahu do rodinného práva stěžovatelky. Krajský soud zcela důvodně poukázal na to, že nebylo prokázáno, že I. K. je otcem nezletilého syna stěžovatelky, když jako otec není uveden v rodném listě a ani nebylo prokázáno společné soužití stěžovatelky s tímto mužem. Tvrzená snaha tohoto muže dosáhnout zápisu jeho otcovství v matrice nemá žádnou právní relevanci. V případě splnění zákonných podmínek pro zajištění cizince je o zajištění rozhodováno bez ohledu na případný zásah do soukromého nebo rodinného života, protože ten je předmětem případného posuzování v rozhodnutí o správním vyhoštění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 2 As 22/2006 - 135).

Z výše uvedených důvodů je kasační stížnost důvodná, a proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle ust. § 110 odst. 1 věta prvá s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu